

O najgrši žabi.

(Iz češkega prevedel dr. Fr. Bradač.)

Ondan je bil pri nas velik vrišč. Bil je mrzel in meglen novembrski dan — prav tak, ki mu pravimo, da je kakor o »vernih dušah«. Z drevja se je usipalo poslednje orumenelo in rdečkasto listje, nebo je bilo kakor s svincem oblito, in vse je kazalo, da bo začelo že jutri snežiti in bo zima.

Že se je nagibalo k večeru, ko je šla naša kuharica Ančka v klet po premog. Kar se zasliši po vsej hiši, kako je v kleti zavriskala in treščila pločevinasto posodo za premog na tla, da je kar zagrmelo. Nečesa se je morala grozno ustrašiti...

Ko je tole slišala naša Zorka, ki je strašno radovedna deklica, je morala seveda takoj doli v klet. Toda — kakor je naglo stekla v klet, tako naglo je zopet zbežala nazaj — in naravnost v mojo delavnico. Odprla je vrata in bila tako preplašena, da so ji bile oči kakor na pecljih. In že je začela:

»Očka, pri nas v kleti leze po premogu taka velika in grda žaba, da se je je Ančka ustrašila, in sedaj se boji nabrati premoga. Pojdi brž doli in ubij jo!« Odkimal sem...

»No, pogledal bom, ali jo bom pa ubil — tega, Zorka, res ne vem. Jaz namreč mislim, da je ta žaba prav pridna. Mogoče bolj kot ti.«

»To se, očka, zelo motiš,« mi je zatrjevala Zorka in naglo razlagala dalje... »Le počakaj, boš že videl! Vsa je črna in grdo grintava.«

Prijel sem torej Zorko za roko in šla sva v klet h kopici premoga. In seveda — nisem se motil. Tam je sedela čisto navadna krastača, ki je bila vsa umazana od premogovega prahu. Zato je bila črna, kajti drugače je temnorjava. Tudi grintava ni bila, zakaj to, kar je imela Zorka za grinte in kraste, to so bile samo bradavice, ki pokrivajo telo vsake krastače.

Zorki je trajalo moje ogledovanje žabe že predolgo, zato me je nestrpnost vprašala, ali jo bom ubil...

Odkimal sem — in rekel:

»Ne bom je ubil, ker je to krastača, ki je tako koristna, da sem jih sam prinesel nekoliko v škafli iz gozda in jih izpustil na naš vrt. Tudi tu v kleti ne dela nič slabega. Vsaka žaba

prespi pri nas vso zimo. Da je ne bi zeblo, kadar je zunaj sneg in mraz, zaleze, preden zaspi, v kako skrivališče — torej krastača na vrtu pod kopico zgrabljenega listja ali pod slamo, s katero se čez zimo pokrivajo

vrtnice in cvetlične gredice. In včasih se zgodi, da zleze katera, ko išče tako skrivališče, tudi v kolnico ali v klet. Zato bi jo bilo greh ubiti.«

Sedaj je Zorka že razumela, da je storila neumnost. Naredila je pameten obraz in skrbno rekla: »Pa jo moramo vsaj ven vreči. Tukaj je ne moremo pustiti, ker bi se Ančka bala hoditi v klet po premog.«

In zelo se je začudila, ko tudi v tem nisem soglašal, ampak izjavil, da pustim žabo v kleti. Sklonil sem se po lopato za premog, pobral nanjo krastačo in jo odnesel v drugo klet, kjer smo imeli zelenjavo za zimo. Tam sem krastačo odložil, lopato pa zopet postavil v posodo za premog.

Zorka je pazila na vsako mojo kretnjo, drže roki na hrbtu. In ko sem delo opravil, je dejala modro: »Ampak boš videl, očka, jaz ti pravim, da bo ta žaba spet zlezla na premog, in naša Ančka bo jutri vreščala, kakor da jo je pičila kača...«

»Moja draga, ta krastača ne zleze nikamor,« sem se smejal tej skrbnosti za Ančko, iz katere je jasno govoril lastni strah... »Ta žaba je vesela, da je slednjič na kraju, ki ga je iskala. Zdaj se bo zagrebla v zemljo, tam bo zaspala in prespala vso zimo prav do pomladi, ko jo bomo zopet odnesli na vrt...«

Potem sva odšla iz kleti in nič več se ni prigodilo. Zorka je temeljito poučila Ančko, da se ji te žabe ni treba bati — toda Ančka se je navzlic temu vselej, kadar je nabirala premog, ozirala na vse strani, ali morda krastača vendarle ne zleze nanjo in jo pogoltne.

Po večerji je Zorka legla v posteljo in zadovoljno zaspala. Toda ponoči se ji je prigodilo nekaj neverjetnega...

Bilo je okrog polnoči, ko jo je nenadoma prebudilo nekaj, kakor da ji je skočil pritlikavec na pernico. Pomela si je oči, pogledala — in v tem trenutku se je tako ustrašila, da ni mogla ne zakričati ne se geniti.

Na pernici, prav nasproti glavi, je sedela žaba krastača. Prav tista, ki jo je videla zvečer v kleti. Očitajoče je zrla na Zorko z žalostnimi očmi, potem pa je izpregovorila...

»Ne boj se me, deklica, jaz sem res pridna žaba, kakor ti je to povedal očka, in zato ti ne morem nič zlega storiti. Slišala pa sem, kako si hotela, da bi me ubil, in zato sem prišla, da ti o sebi nekaj povem. (Dalje.)

Zanimivosti

Cheopsova piramida.

V afriški puščavi, na zahodni strani reke Nila, v bližini današnje Kaire, stoji več kot 60 piramid, ki že nad 4000 let kljubujejo vročim sončnim žarkom in mrzlim afriškim nočem.

Piramide so nastale v tretji in četrti dobi egipčanskih kraljev. To so kopasti grobovi, ki so jih dali zgraditi faraoni, da počastijo s temi svoje ime in da imajo po smrti udobno in stalno bivališče.

Največja in najstarejša je Cheopsova piramida (okoli 2600 pr. Kr. r.), ki je bila 146 m visoka (skoraj enkrat več kot ljubljanski donebnik), široka pa 233 m. Z obzora jo je pa okružil in zmanjšal. V tisoč letih se je znižala za 9 m, zožila pa za 6 m. Krušenje kamena povzroča razlika

med dnevno in nočno temperaturo. Ta temperatura je včasih zelo velika in doseže podnevi celo +50° C in več, ponoči pa pade na 0° C, tako da zmrzuje voda. Kamenje se polagoma krči in razteza, sčasoma razpoka in odpada. Če bi zbrali vse, v teku tisoč let odkrušeno kamenje okoli piramide, bi lahko zgradili z njim 15 takih donebnikov, kot je ljubljanski, vsi pa bi bili masivni. Vendar pa je ta masa odkrušenega kamena zelo majhna v primeri s celotno piramido, ki ima 2.366.629 m³ prostornine.

V notranjosti piramide so številni nizki in ozki križajoči se hodniki, ki jih lahko le sključeno prehodimo. Ti hodniki vodijo h grobnicam. 30 m globoko pod zemljo je podzemna grobnica (A), najbrž prvotna